

WÓJT GMINY BISKUPIEC

POWIAT NOWOMIEJSKI,

WOJEWÓDZTWO WARMIŃSKO – MAZURSKIE

WÓJT GMINY BISKUPIEC

ul. Rynek 1
13-340 BISKUPIEC
pow. nowomiejski woj. warmińsko-mazurskie
tel. 56 47 45 057, 56 47 45 058, fax 56 47 47 952

Biskupiec, dnia 31 grudnia 2018 r.

OP.6220.19.23.2017.2018.DP

DECYZJA

Na podstawie art. 71 ust.2 pkt 2), art. 72 ust.1 pkt 3), art.75 ust.1 pkt 4), art.77 ust.1, art. 80 ust.1, art. 82, art 85 ust.1 i 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (jednolity tekst: Dz. U. z 2018 r. , poz. 2081 zwanej w skrócie ustawą Uooś”), a także § 2 ust.1 pkt 51 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016r., poz. 71 ze zm.), w związku z art.104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. - Kodeks postępowania administracyjnego (jednolity tekst: Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm.) po ponownym rozpatrzeniu wniosku Pani Marleny Wydorskiej ul. Jesionowa 35, 13-340 Biskupiec w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, polegającego na **budowie nowoczesnej tuczarni z infrastrukturą technologiczną na dz. nr 702/3 obręb Biskupiec, gm. Biskupiec**

po zasięgnięciu opinii:

Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Olsztynie, Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Nowym Mieście Lubawskim oraz Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Gdańsku jak również mając na względzie ich treść i wnioski końcowe

p o s t a n a w i a m

odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie nowoczesnej tuczarni z infrastrukturą technologiczną na dz. nr 702/3 obręb Biskupiec, gm. Biskupiec

UZASADNIENIE

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone w sprawie z wniosku Pani Marleny Wydorskiej z dnia 20 października 2017r. o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach było ponownie prowadzonym postępowaniem.

Do wniosku noszącego w/w datę i dotyczącego wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie nowoczesnej tuczarni z infrastrukturą technologiczną na dz. 702/3 obręb Biskupiec, gm. Biskupiec Wnioskodawczyni załączyła: „Raport oddziaływania na środowisko”, mapę ewidencyjną lokalizacji inwestycji, wypis z rejestru gruntów i wykazy podmiotów ewidencyjnych na które stwierdzono oddziaływanie.

Pierwotnie decyzją nr 19 z dnia 12 czerwca 2018r. opatrzoną znakiem OP.6220.19.18.2017.2018.AB tutejszy organ w wyniku rozpatrzenia przedmiotowego wniosku po zasięgnięciu opinii: Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Olsztynie, Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Nowym Mieście Lubawskim oraz Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Gdańsku oraz

treści i wniosków końcowych postanowił odmówić wydania decyzji środowiskowej w zakresie omawianego przedsięwzięcia.

Powyższą decyzję organu pierwszej instancji zaskarżył Inwestor. Decyzją z dnia 24 września 2018r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Elblągu w sprawie o sygn. akt Rep. 939/OŚiP/18 uchyliło zaskarżoną decyzję w całości i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Organ odwoławczy w obszernych wywodach zawartych w uzasadnieniu w/w decyzji kasacyjnej podnosi, że w przypadku zakwestionowania w odwołaniu niezaskarżalnego postanowienia (w oparciu o treść art. 142 k.p.a.) ewentualne uwzględnienie bądź nieuwzględnienie zarzutów odwołania, skierowanych pod adresem postanowienia, znajduje swój wyraz w uwzględnieniu odwołania i związanym z tym rozstrzygnięciem organu odwoławczego. Rozważania te Kolegium oparto wtedy nie tylko na brzmieniu przepisów ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i na orzecznictwie sądowoadministracyjnym.

Podnoszono przy tym, że odwołująca się strona zakwestionowała w odwołaniu negatywną opinię Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Nowym Mieście Lubawskim.

Przyjęto w efekcie, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie, bowiem w ocenie Kolegium zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a zwłaszcza art. 7, art. 77 §1, art. 80 i art. 107 § 3 k.p.a., a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Organ odwoławczy uznał też, że naruszone zostały przepisy art. 80 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie udział społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Dla organu odwoławczego nie było jasne, czy tut. organ przy wydawaniu decyzji wziął pod uwagę wyniki uzgodnienia RDOŚ oraz wyniki opinii PPIS, jak również ustalenia zawarte w raporcie – w „konfrontacji” z wynikami postępowania z udziałem społeczeństwa.

Rozpoznając wówczas odwołanie Samorządowe Kolegium podkreśliło, że oparcie „odmownej” decyzji o negatywną opinię Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego stawia przed organem prowadzącym postępowanie „główne” obowiązek szczegółowej oceny tego dokumentu – w kontekście innych dowodów zebranych w sprawie. Na tle tych uwag organ drugiej instancji powziął wątpliwość co do oceny opinii oraz postanowienia wydanego w sprawie uzgodnienia.

Organ odwoławczy odniósł się też do zarzutów odwołania z których wynikało, że o decyzji negatywnej zadecydowały również protesty mieszkańców. Kolegium postawiło przy tym tezę, że organ prowadzący postępowanie wydając decyzję obowiązany jest uwzględnić wprawdzie wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa (art. 80 ust. 1 pkt 3) w/w ustawy), „ale sam sprzeciw społeczności lokalnej w stosunku do inwestycji nie może być podstawą do decyzji odmownej, co ma związek z charakterem tej decyzji i celami, dla których jest wydawana” (stanowisko takie zajął m.in. w wyroku z dnia 6 lutego 2018r. WSA w Olsztynie sygn. akt II SA/Ol 1018/17).

W obecnie prowadzonym, powtarzanym postępowaniu administracyjnym organ pierwszej instancji starał się prowadzić je tak, aby zastosować uwagi instancji odwoławczej do realiów tej złożonej, mimo wszystko sprawy.

Dokładna analiza wszystkich wywodów zawartych w treści uzasadnienia organu odwoławczego prowadzi do kilku kardynalnych wniosków.

Trzeba po pierwsze zaznaczyć z całą mocą, że również i to, ponownie prowadzone postępowanie administracyjne, dało identyczne rozstrzygnięcie w postaci wydania decyzji o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla opisywanego wyżej przedsięwzięcia.

Organ pierwszej instancji z dużą wnikliwością zapoznał się z rozważaniami organu drugiej instancji, przy czym uznał jednak, że skoro decyzja kasacyjna została wydana w trybie art. 138 § 2 k.p.a., to organ pierwszej instancji nie został pozbawiony autonomicznej możliwości wydania rozstrzygnięcia przy ponownym postępowaniu. Godzi się tutaj bowiem zauważyć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowoadministracyjnym (dla por. np., wyrok NSA w Warszawie z dnia 11 października 2018r. I GSK 1777/18) „w przypadku orzekania na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. bezpośrednia ingerencja organu wyższego stopnia w postaci zaleceń i poleceń co do sposobu

załatwienia konkretnej sprawy indywidualnej rozstrzyganej w drodze decyzji, nie znajduje uzasadnienia w tym akcie prawnym.”

W tych uwarunkowaniach tut. organ uznał, że dywagacje organu odwoławczego nie noszą cech władczych dyrektyw (gdyż byłyby w przeciwnym razie niedopuszczalną ingerencją), co powoduje, że organ pierwszej instancji miał w tym powtarzanim postępowaniu pełnię samodzielności, co do wyniku sprawy.

Materiał dowodowy zebrany w sprawie został poddany rewizji pod kątem mocy oraz wiarygodności dowodowej.

Tutejszy organ miał i tym razem świadomość tego, że w sprawie jako bezsporne należało przyjąć, że planowane przedsięwzięcie zaliczone zostało do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy „Uooś” oraz w § 2 ust. 1 pkt 51 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2016r. poz. 71). Niewątpliwym jest fakt, że Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Nowym Mieście Lubawskim pismem znak: ZNS 4083.68.2017 z dnia 28 marca 2018r. wyraził negatywną opinię w zakresie wymagań sanitarno-higienicznych i zdrowotnych w sprawie realizacji w/w zadania. Z kolei Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Olsztynie, pismem z dnia 12 kwietnia 2018r. znak: WOOŚ.4242.80.2017.KT.5 uzgodnił warunki realizacji i eksploatacji planowanego przedsięwzięcia.

Podstawą do wydania decyzji odmownej z całą pewnością nie był – jak to utrzymywał organ odwoławczy – sam sprzeciw społeczności lokalnej (choć niewątpliwie miał istotne znaczenie) lecz ocena całego materiału dowodowego.

Mieszkańcy miejscowości Biskupiec wyrażali swój sprzeciw już 30 listopada 2017r.

Wszystkie wymienione wyżej dowody zostały ocenione przez tut. organ według kolejności podanej w art. 80 ust. 1 ustawy „Uooś”.

Decyzja odmowna faktycznie nie mogła być w tym wypadku oparta wyłącznie o nieprzychylność lokalnego społeczeństwa w stosunku do powstania planowanej inwestycji i w rzeczywistości oparta o nią nie była. Trzeba pamiętać, że w obiegu prawnym była i nadal pozostaje negatywna opinia Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Nowym Mieście Lubawskim z dnia 28 marca 2018r. (pismo znak: ZNS 4083.68.2017). Nie można zatem głosić tezy, że podstawą odmownej decyzji był sam sprzeciw społeczności lokalnej wobec w/w przedsięwzięcia.

W tym miejscu należy wyraźnie zaznaczyć, że tut. organ poddał analizie wymieniowy w decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Elblągu wyrok WSA w Olsztynie z dnia 6 lutego 2018r. sygn. akt II SA/OL 1018/17 (LEX nr 2446291). Orzeczenie to należy badać—zdaniem tut. organu – z dużą dozą procesowej wrażliwości oraz w związku i na tle innych orzeczeń sądownoadministracyjnych w identycznej przedmiotowo materii. Przykładowo z tego wyroku WSA w Białymstoku z dnia 15 maja 2018r. II SA/Bk 90/18 (LEX nr 2507689) wywnioskować należy, że „Protesty społeczne kierowane przeciwko inwestycji należy dogłębnie ocenić...” „W sytuacji stawiania zamierzeniu inwestycyjnemu konkretnych zarzutów popieranych dowodami i podnoszenie istotnych dla oceny oddziaływania na środowisko okoliczności należy je wyjaśnić.”

Kierując się powyższymi stanowiskami judykatury oraz przechodząc na grunt niniejszej sprawy trzeba dojść do wniosku kluczowego, iż organ prowadzący postępowanie środowiskowe, wydając decyzję jest obowiązany uwzględnić wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa (art. 80 ust. 1 pkt 3) ustawy „Uooś”).

Oceny wyników postępowania z udziałem społeczeństwa tut. organ właśnie dokonał przed wydaniem niniejszej decyzji. Sprzeciw mieszkańców gminy był w toku obu postępowań (gdyż zarówno w pierwszym, jak i w tym postępowaniu) permanentnie podtrzymywany oraz popierany dowodami, zaś o jego sile i determinacji świadczy fakt, że przy końcu tego postępowania (pismo mieszkańców będących stronami postępowania z dnia 20.12.2018r.).

Ów sprzeciw nie stanowi zatem samodzielnej przesłanki odmownej decyzji skoro funkcjonuje opinia negatywna Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Nowym Mieście Lubawskim z dnia 28 marca 2018r. Trzeba tutaj zaznaczyć, że stanowisko w/w organu przybrało wprawdzie charakter opinii a nie uzgodnienia, ale do zasięgnięcia tej opinii tut. organ był zobligowany w myśl

art. 77 ust. 1 pkt 2) w/w ustawy. Oznacza to, że nie mógł jej tut. organ zignorować i wbrew jej wnioskom końcowym nie mógł wydać decyzji pozytywnej. Prawdą jest, że opinia, będąca wyrazem zajęcia stanowiska w sprawie, nie jest wiążącą prawnie dla organu załatwiającego sprawę w drodze decyzji. Uzgodnienie z kolei ma charakter dużo bardziej władczy oraz rodzący dla organu określone konsekwencje, chociaż przegląd orzecznictwa sądownoadministracyjnego świadczy o chwiejnym stanowisku prezentowanym przez poszczególne sady. W cennym na potrzeby tej sprawy wyrok NSA w Warszawie z dnia 10 listopada 2016r. II OSK 1784/15 (LEX nr 2199285) przyjęto tezę: „1. Postanowienie organu uzgadniającego, którego dotyczą art. 80 ust. 1 pkt 1) w zw. z art. 77 ust. 1 pkt 1) ustawy z 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko ma charakteru wiążącego. Sam fakt sprzeczności decyzji środowiskowej z takim uzgodnieniem nie świadczy o wadliwości decyzji środowiskowej.”

Kierując się przytoczona tezą tut. organ miał zatem prawo wydać decyzję odmowną nawet przy uzgodnieniu Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie.

Wbrew twierdzeniom Inwestora tut. organ podziela w całości obawy wyrażone w negatywnej opinii z dnia 28 marca 2018r. Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Nowym Mieście Lubawskim w zakresie wymagań sanitarno-higienicznych i zdrowotnych w sprawie realizacji w/w przedsięwzięcia. To że swoje stanowisko Inspektor Sanitarny oparł w znacznej mierze na opracowaniach naukowych innych państw (z Niemiec czy Holandii) nie jest niczym złym. Trudno się też zgodzić z twierdzeniem, że uzasadnienie opinii jest czysto akademickie odbiegające od uwarunkowań tej sprawy. Całkowicie gołosłowne są przy tym tezy inwestora, że na opinię negatywną miały wpływ protesty mieszkańców.

Decyzja odmowna pozostaje w harmonii z opinią negatywną oraz protestami mieszkańców a to oznacza, że materiał będący podstawą do wydania decyzji negatywnej nie jest tak szczupły jak próbuje to wykazać Inwestor.

Tutejszy organ miał przy tym prawo wydać decyzję odmowną, gdyż nadal aktualna pozostaje ocena przedsięwzięcia jako inwestycji, która w przewidywanej lokalizacji byłaby dodatkowym źródłem emisji zanieczyszczeń, hałasu, uciążliwości zapachowej, zagrożeniem dla zdrowia oraz potencjalnym zagrożeniem dla środowiska gruntowo wodnego przez magazynowanie na jej terenie odpadów czy gnojowicy. Z taką tezą spójny pozostaje pogląd Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Nowym Mieście Lubawskim, który określił, że instalacje do tuczu trzody chlewnej poprzez emisję zanieczyszczeń mogą mieć negatywny wpływ na zdrowie człowieka – negatywne oddziaływanie amoniaku na układ oddechowy i skórę człowieka.

Trzeba mieć świadomość faktu, że tak w zasadzie w praktyce eliminacja amoniaku jest niemożliwa, a budowa tak dużej inwestycji zwiększy jego ilość, która jest już duża ze względu na istniejące tuczarnie w bliskim sąsiedztwie.

Nie sposób nie wspomnieć o tym, że pod uwagę wziąć też należy kierunki wiatrów, co wskazano również w raporcie oddziaływania na środowisko, który podaje, że najczęściej wiatrów będzie wiało z kierunków południowo – zachodnich i zachodnich w kierunku północno – wschodnim i wschodnich, czyli w kierunku centrum wsi Biskupiec. Dodano też w raporcie, że „Prędkość i kierunki wiatrów zasadniczo wpływają na rozprzestrzenianie się zanieczyszczeń z uwagi na to, że ruch zanieczyszczeń odbywa się zawsze z kierunkiem wiatru. Udział poszczególnych kierunków wiatrów przedstawiono powyżej. Wskazuje on na NIE korzystny układ najczęściej występujących wiatrów w stosunku do okolicznej zabudowy mieszkaniowej”.

Jak to już wcześniej podkreślono w pierwszej decyzji odmownej w obecnych uregulowaniach prawnych w zakresie dopuszczalnych norm substancji odorotwórczych w powietrzu atmosferycznym, natomiast w przedłożonym raporcie przedstawione zostały obliczenia w zakresie uciążliwości odorowej pochodzącej z planowanego przedsięwzięcia tylko w zakresie teoretycznym.

Za decyzją odmowną przemawia jeszcze inny niezmiernie ważny aspekt sprawy. Na analizowanym terenie wystąpi bezspornie kumulacja niekorzystnych zjawisk, gdyż występuje koncentracja już istniejących w okolicy dużych tuczarni trzody chlewnej.

Organ w świetle powyższych okoliczności uznał, że realizacja inwestycji w sposób znaczący wpłynie na jakość życia mieszkańców w najbliższym otoczeniu inwestycji.

Wójt Gminy wydając decyzję odmowną w sposób konsekwentny kierował się tutaj pewną ostrożnością, która nakazuje aby traktować prawdopodobne zagrożenia jako mogące wystąpić z dużym elementem pewności. Budowa tuczarni na terenie wsi Biskupiec zmniejszy niewątpliwie atrakcyjność w stosunku do rozwoju zabudowy, w tym zabudowy mieszkaniowej (jednorodzinnej).

Organ prowadzący postępowanie na każdym jego etapie, w tym przed jego zakończeniem umożliwił stronom zapoznanie się z zebranymi materiałami. Pismem z dnia 20 grudnia 2018r. pogląd swój wyrazili Grażyna i Paweł Nalik oraz Barbara i Stanisław Tkaczyk podtrzymując swoje stanowisko oraz zwracając się jako strony postępowania o uwzględnienie wszystkich wcześniejszych sprzeciwów społeczeństwa.

Reasumując powyższe okoliczności oraz po dokonaniu kompleksowej oceny różnorodnego w swym zakresie materiału dowodowego tut. organ stwierdza, że zachodzą w dalszym ciągu przesłanki do wydania decyzji odmownej. Samo uzgodnienie przy porównaniu pozostałej materii dowodowej to zbyt mało aby mówić o wydaniu decyzji środowiskowej uwarunkowaniach dla w/w przedsięwzięcia.

Prymat w tej sprawie należało przyznać wymaganiom w zakresie zabezpieczenia środowiska oraz jego mieszkańców żyjących w najbliższym otoczeniu przed negatywnym wpływem przedsięwzięcia. Pod względem należało najpierw wziąć aspekty ochrony zdrowia oraz życia człowieka, które to wartości są prawnie chronione w tym również w przepisach konstytucyjnych.

Zagrożenia dotychczas istniejące w najbliższym sąsiedztwie planowanej lokalizacji są już wystarczająco poważne i nie można doprowadzać do ich eskalacji. Nasylenia uciążliwości w zakresie czynników zapachowych i hałasu już realnie pomniejsza komfort bytowania na obszarze okalającym przyszłą lokalizację. Projektowana inwestycja stanowi, w świetle istniejącego stanu obecnego, realne zagrożenie dla bezpieczeństwa osób, które mogą być dotknięte jeszcze większym niż dotychczas zagrożeniem zdrowotnym dla ludzi i środowiska, co stanowi potencjalne pogorszenie stanu środowiska rozumianego jako chroniona prawnie ogólnodostępna wartość powszechna.

Mając powyższe pod uwagę orzeczono, jak na wstępie.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji stronom prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Elblągu za pośrednictwem Wójta Gminy Biskupiec w terminie 14 dni od daty jej doręczenia.

W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza, iż decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu i brak jest możliwości zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Nie jest możliwe skuteczne cofnięcie oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania.

Jeżeli niniejsza decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, na zgodny wniosek wszystkich stron zawarty w odwołaniu, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające także wówczas, gdy jedna ze stron zawarty w odwołaniu, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. Organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające także wówczas, gdy jedna ze stron zawarła w odwołaniu wniosek o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia im zawiadomienia o wniesieniu odwołania, zawierającego wniosek o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

Ostateczność decyzji musi zostać potwierdzona przez organ wydający decyzję, poprzez zamieszczenie w niej klauzuli stwierdzającej ostateczność.

Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie rodzi praw do terenu oraz nie narusza prawa własności i uprawnień osób trzecich.

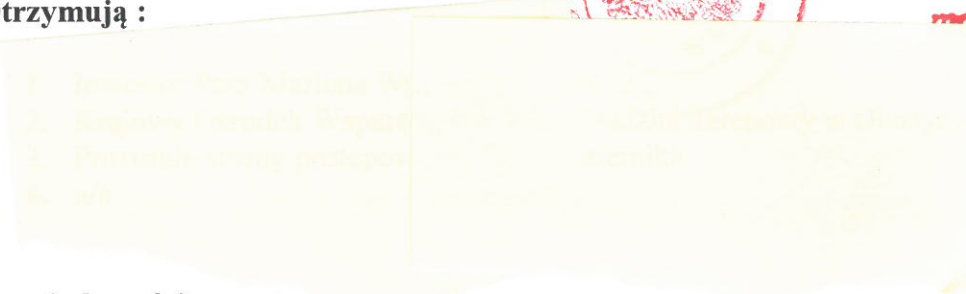
Zgodnie z art. 72 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jednolity: Dz.U. z 2017r. poz. 1405 ze zm.) decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1-22 oraz do zgłoszenia o którym mowa w art. 72a ust. 1a ww. ustawy. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia powinno nastąpić w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna. Zgodnie z art. 72 ust. 4 ww. ustawy, złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia może nastąpić w terminie 10 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, o ile przed upływem sześciu lat strona, która złożyła wniosek lub podmiot, na który została przeniesiona ta decyzja, otrzymali stanowisko, że realizacja planowanego przedsięwzięcia przebiega etapowo oraz nie zmieniły się warunki określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub postanowieniu, wydanym po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska albo właściwego Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w sprawie uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia, jeżeli było wydane. Zajęcie stanowiska następuje w drodze postanowienia na podstawie informacji na temat stanu środowiska i możliwości realizacji warunków wynikających z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

WÓJT

mgr inż. Arkadiusz Dobek

Otrzymują :

Do wiadomości:

- 1.
- 2.
- 3.

